

Nr 45.

Av herr **Bogren**, om *förhöjd pension åt folkskollärare, som avgått med full pension före år 1901.*

Den innevarande dyrtiden har bragt stora massor av medborgare ned till det existensminimum, som ligger svältgränsen mycket nära. Här inträder icke sällan inom vissa grupper den ohöjda nöden. En sådan medborgargrupp i vårt land utgöres av de pensionerade folkskollärare, vilka avgingo från sin tjänst före år 1901 och då erhöilo i pension 600 kronor, ett belopp, som redan under normala förhållanden är otillräckligt för en nödtorftig bärgning åt dem, vilka på grund av ålder äro icke blott oförmögna att genom arbete något bidra till sitt uppehälle, utan även att vårda sig själva. Än mindre kan detta belopp fylla de oundgängligaste behoven av vård och underhåll i nuvarande dyrtid. Därtill kommer, att den lilla pensionen minskas med den årliga avgiften till skollärarnas änke- och pupillkassa. Vet man, att dessa gamla personers medelålder är omkring 75 år, så torde man finna, att de bland dem, som ej äga andra medel till vård och underhåll än denna lilla pension, måste befinna sig i ett nödläge, som påkallar hjälp och därtill snar hjälp. Dessa gamle skolveteraner, som voro banbrytare på folkskolans mödosamma arbetsfält, hade i det längsta en årlig lön av 500 à 600 kronor, vilken under deras senaste tjänsteår höjdes till 800 kronor jämte vissa naturaförmåner. Det inses lätt, att de av dessa löneförmåner ej kunde avlägga något för ålderns dagar.

Det är därför med gott hopp om framgång jag här vädjar till riksdagen om hjälp för dessa gamla, vilka under sin krafts dagar tvivelsutan utförde ett betydelsefullt arbete i statens tjänst. Det skulle därför kännas bittert för dem, om de nu, då deras arbetsförmåga är ut-

tömd och nöden från alla håll tränger dem, skulle lämnas utan det stöd och den hjälp de hoppas erhålla av staten, vars trogna tjänare de efter måttet av sina krafter städse sökt vara. Redan en ökning av deras pension med 150 kronor årligen torde för dem bliva en nöjaktig hjälp; men då dessa gamlingars ställning påkallar skyndsamt hjälp, torde behovet kräva, att denna hjälp får till dem utgå från och med detta års början.

Då det av flera orsaker ej varit mig möjligt att komma i förbindelse med direktionen för folkskollärarnes pensionsinrättning, kan jag ej här angiva, om de erforderliga medlen för här avsett ändamål kunna av kassan för folkskollärarnes pensionering bestridas av kassans egna medel eller om därtill erfordras ett extra anslag av riksdagen, men jag hoppas, att det utskott, som kommer att förbereda detta ärende, skall få sådana upplysningar från ovannämnda direktion, att kostnaderna för den här begärda hjälpen till de gamla folkskollärarne ej skola avhålla riksdagen ifrån att lämna densamma. I några mera sällsynta fall torde folkskollärarne redan före 1901 erhållit en högre pension än 600 kronor. För dessa torde behovet av hjälp ej vara så kännbart, varför sådana pensionärer här uteslutas.

Med anledning av vad jag nu anfört, vågar jag vördsamt föreslå,

att riksdagen måtte besluta, att de folkskollärare, som avgått med full pension före år 1901, från och med år 1916 skola i årlig pension erhålla 750 kronor, där pensionen icke redan nu uppgår till minst detta belopp.

Stockholm den 25 januari 1916.

Oscar Bogren.